

Втеча у часі

Про книгу

Цього разу крізь дзеркало діти пройшли не за власним бажанням. У маєтку Еплкот Георгіанської епохи брат із сестрою знайомляться зі своїм далеким родичем, який має побратися з най-неприємнішою жінкою. Але портал відкрився ще і для французьких аристократів, які дивом уникли кари під час Французької революції. Здається, Алекс і Рубі отримали більше ніж одну місію в минулому. Пригодницька серія «Гонитва у часі» від авторки бестселерів.

ВТЕЧА У ЧАСІ

«Ніколлз чудова
оповідачка».
THE TIMES

САЛЛІ НІКОЛЛЗ

Саллі Ніколлз

Втеча у часі

Cover copyright © Isabelle Follath, 2021
Text copyright © Sally Nicholls, 2021
Inside illustrations copyright
© Rachael Dean, 2021
© Юля Садоха, переклад, 2021
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021
ISBN 978-617-09-7520-1 (epub)

Усі права збережено.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозволу
власників авторських прав.

УДК 82-93
Н62

Серія «Гонитва у часі».

This translation of AN ESCAPE IN TIME is published
by arrangement with Nosy Crow © Limited.

Автор: Sally Nicholls.

Ілюстратор: Rachael Dean.

Усі права застережено.

Ніколлз Саллі

Н62 Втеча у часі / Саллі Ніколлз. Іл.: Рейчел Дін; пер. з англ. Юля Садоха. — Харків: Вид-во «Ранок», 2021. — 208 с. — (Серія «Гонитва у часі»).

ISBN 978-617-09-7336-8

Цього разу крізь дзеркало діти пройшли не за власним бажанням. У маєтку Еплкот Георгіанської епохи брат із сестрою знайомляться зі своїм далеким родичем, який має побратися з найнеприємнішою жінкою. Але портал відкрився ще і для французьких аристократів, які дивом уникли кари під час Французької революції. Здається, Алекс і Рубі отримали більше ніж одну місію в минулому.

Пригодницька серія «Гонитва у часі» від авторки бестселерів Саллі Ніколлз про подорожі у часі захопить юних читачів не лише веселою історією про пошуки коштовних речей та злодіїв. Книги ненав'язливо та з гумором розкажуть про життя людей на початку XVIII століття в Англії: у що вдягались, які страви готували, як відзначали свята та багато іншого.

УДК 82-93

ВТЕЧА
В
ЧАСІ

САЛЛІ НІКОЛЛЗ

«Ніколлз чудово розповідає історії».

(З газети «Таймс»)

Розділ перший

Метушня в коридорі

У передпокої будинку тітоньки Джоанни було чарівне дзеркало.

Здоровенне, у золотавій рамі й геть таємниче. Воно знічев'я висіло на стіні.

Рубі Пілігрим *глипала* на нього.

— Ні, ну ти просто подивись! — обурювалась вона. — Висить собі, як шматок скла! Ніби воно має тільки віддзеркалювати і все!

— Але воно і має віддзеркалювати, — озвався Алекс, її брат. — Просто... воно деколи ще й дозволяє мандрувати в часі.

Так воно й було. Інколи у дзеркалі з'являлося зображення іншого будинку Еплкот, із минулих часів. Торік улітку вони потрапили в 1912 рік і допомогли вберегти коштовну золоту чашу. Рубі й досі не визначилась, які в неї були враження від цієї пригоди. Їй водночас і сподобалось, і ні. Так, мандрівка в часі була чудова, але... дуже, дуже страшна. Дівчинка вже була певна, що вони назавжди залишаться у 1912 році і їм доведеться оселитися в робітному домі та...

Від думок про це шкіра вкривалась сиротами.

Відтак, просто на Різдво, вони повернулися в минуле, у будинок Еплкот 1872 року. І святкували геть на вікторіанський манір: їм перепавав сливовий пудинг, вони каталися на ковзанах на замерзлому озері та бавилися в шаради. Там на них теж чигала небезпека, але ця пригода була неймовірна.

Рубі не хотілося визнавати, але вона скучила за пригодами. Рік минув у напхот напханій і галасливій школі крихітного містечка на півночі, де школярів цікавило тільки твоє взуття, музичний смак і хто кому подобався. Через це Рубі постійно поверталася думками в минуле, де панувала магія, здійснювалися бажання, а її ровесниці ходили у фартушках і довгих спідницях. Вони не переймалися через макіяж, вищипування брів та неголені ноги. Рубі нізачо б не сказала вголос, але в минулому було спокійно.

Зараз настали канікули. Вони приїхали в будинок тітоньки Джоанни на весілля свого кузена і залишилися ще на кілька днів, бо їхні батьки допомагали тітоньці лагодити будинок. І цього разу...

Цього разу Рубі не зводила очей зі скляної поверхні, сподіваючись, що вона от-от вкриється брижами.

— А я була впевнена, що воно знову зміниться, — озвалася дівчинка. — Але чого б це? Ми ж нічим не особливі, правда?

— Схоже на те, — скрушно зітхнув Алекс.

Вони знову глянули на дзеркало.

У ньому відбивалася інша кімната.

— Ова! — тільки й сказала Рубі.

Стало цілком зрозуміло, що кімната у дзеркалі точно не була в будинку Еплкот. Вочевидь, вона розташовувалась у якомусь пишному маєтку. На блакитних стінах — високі вікна, за якими розкинувся королівський садок. Під ними виднівся химерний камінь, а на полиці над ним стояли величезні золоті свічники. Проте Рубі не встигла все детально розглянути, бо у дзеркалі враз з'явилась людина.

Це була дуже (*неймовірно!*) ошатна жінка у довгій пишній сукні, для якої точно знадобилося чимало винахідливих дрібничок, щоб вона виглядала природно. Принаймні Рубі так подумала. Талія жінки була завтовшки з соломинку: мабуть, на ній затягнули корсет. А її волосся, хоч і виглядало розпущеним, було хитромудро заплетене. Десь висіло кілька кучериків, десь випиналась якась гулька. А ще воно було геть дивного світло-сірого кольору, ніби хтось присипав його пудрою.

Капелюшок у неї теж був мудруватий, вкритий чималою кількістю мереживних деталей, і ще більше мережива на шії, на рукавах

виднілися стрічки, а взуття було оздоблене маленькими трояндочками. Вона мала вигляд заможної пані, яка зранку витратила цілу годину, щоб вбратися, наче багата доярка.

Здавалося, вона була у паніці. Жінка кричала і тягнула когось, хто ще залишався поза рамою. Алекс і Рубі не чули, що вона казала, але жінка ніби благала того, кого їм не було видно. Вона несподівано позадкувала, і діти побачили іншу людину. Це був хлопчик, ровесник Рубі або й старший. Він був одягнений у синій костюм і жилет, короткі й вузькі штанці до колін, білі панчохи й сині черевички з блискучими срібними пряжками. Його кошлате русяве волосся торкалося плечей. Хлопчик теж був нажаханий. Він істерично кричав і ридав, розмахуючи руками поперед себе. Мати вхопила його за руки, опустила їх і тоді...

Тоді вони боком повалилися на дзеркало.

І щезли.

— Куди вони поділися? — похопилася Рубі. Вона зіскочила з підвіконня. — Вони мали опинитися тут! Хіба ні? Хіба ж вони не мали потрапити сюди? Де вони?

— Звідки мені знати? — озвався Алекс. І додав: — Дивися!

У дзеркалі з'явилася ще одна людина. Це була дівчина, якій на вигляд могло бути чотирнадцять, а може, й дев'ятнадцять. Одяг у неї був простіший: довга й скромна сукня, а волосся, хоч і кучеряве, не було заплетене так вишукано. Вона підбігла до дзеркала і вибалушила-очі від подиву. Алекс був упевнений, що незнайомка їх бачила. Вона витріщалась на нього.

Діти мимоволі підступили ближче до дзеркала. Підійшли так близько, що могли б простягнути руку й торкнутися дівчини, якби захотіли. Цей момент, коли вони троє стояли й пильно роздивлялися одне одного, видавався навдивовижу заповітним та інтимним. Лише скло було для них перепорою. Рубі не сміла рухатися — боялася, що панна зникне. Хто вона така? Що сталося?

Зненацька дівчина у дзеркалі здригнулась і озирнулась через плече. Її лице так само скривилося від жаху. По той бік дзеркала був ще хтось. Це були чоловіки, вбрані не так охайно, як жінки. У них було

довге розпатлане волосся, а в руках вони стискали старомодні рушниці. Це були мушкетери?

Чоловіки насувалися на дзеркало, а дівчина повернулась і кинулась
на скляну поверхню.

Рубі ще не доводилося бачити, як хтось виходить із дзеркала. Вона
перелякано відсахнулася. Спершу з поверхні з'явилися
руки дівчини, а тоді — голова. За мить вона з нечуваною силою
вчепилася пальцями у руки Алекса і Рубі.

— Агов! — верескнула Рубі. — Ти що *робиш*?!

Але було надто пізно. Бо тепер дзеркало затягувало їх.

— Відпусти! — кричала Рубі.

І тут вони глухо гепнулися на підлогу.

— Ай! — зойкнув Алекс.

— Нащо ти це зробила? — залемтувала Рубі.

Вона сіла на підлозі, потираючи потилицю. Всі троє — Алекс, Рубі
та юна панянка — опинились на холодній плитці підлоги в коридорі
будинку Еплкот. Це, мабуть, таки був він, але який же він був дивний!

Знайомими були тільки загальні обриси приміщення, а все решта було геть інше. Вікон тут було значно більше, але вони були менші й мали ромбоподібні ґратки на склі. На стіні висіли картини, намальовані олійними фарбами. У самому коридорі зовсім не було меблів, лише крихітний столик із маленькою срібною тацею, на якій лежав чорний капелюх із широкими крисами. Вхідні двері мали інший вигляд, а дверей до вбиральні на нижньому поверсі взагалі не було. Тут не було жодної лампи, навіть гасової. Не було й радіаторів (у кімнаті було достатньо холодно). Розеток теж ніде не було. Вони не бачили нічого знайомого, але все приміщення видавалося *новим*.

Будинок Еплкот відрізнявся стилем Георгіанської епохи. І скільки Алекс себе пам'ятав, дім завжди виглядав старим. Зношена кам'яна кладка із зовнішнього боку будинку. Полущена фарба на дверях чорного ходу (парадні двері завжди були доглянуті, бо до тітоньки Джоанни приїжджали відвідувачі). Шибки вікон старезні, труби древні, престарі й гладкі поруччя сходів — усе було старе.

А цей будинок здавався новим. Стіни нещодавно обклеїли зеленими шпалерами. І поруччя, і віконні рами блищали, недавно вирізьблені зі свіжого дерева. Усе збивало з пантелику. Тут пахло свіжим осіннім повітрям, восковими свічками, лаком для деревини та димом.

— Сили небесні! Що це за відьомство? Вас стало більше!

Це озвався чоловік. Діти повернулися. За їхніми спинами, витріщивши очі, стояли ошатна жінка та хлопчик, яких нещодавно бачили у дзеркалі. Тепер вони мали вигляд ще вишуканіший й святковий, якщо це взагалі було можливо. Поруч із ними стояв геть ошелешений невисокий та опецькуватий чоловік із рудою чуприною. Руде волосся густо заросло на скронях, утворивши розкошлані й неохайні бакенбарди. На вигляд цьому молодика було ледь більше ніж двадцять. Не скажеш, що він був занадто товстий, але жилет точно йому тиснув, а знизу випиналося черевце. Він був одягнений цілком і повністю в чорне, а червонощоке й кругле обличчя було дуже приязне, хоч він і роззявив рота від подиву.

— Мадемуазель Крушман¹! — вигукнув хлопчик із французьким акцентом.

¹ Прізвище *Crouchman* англійською звучатиме як Краучман, проте французькою — Крушман. (Прим. пер.)

Юна дівчина, яка сиділа на підлозі біля Рубі, зіп'ялася на ноги й скрикнула:

— Мій пане! Моя пані! — на відміну від хлопчика, вона говорила чистою англійською мовою, ніби все життя нею і спілкувалася. — Даруйте, сер, але мені здається, що ми не знайомі.

Чоловік із бакенбардами похапцем уклонився.

— Фредерик Пілігрим до ваших послуг, — озвався він.

Алекс і Рубі презирнулися. Пілігрим! Він — родич!

— Щиро перепрошую, мадам, та я приголомшений. У наших краях знатні люди, та й люди загалом, не звикли мандрувати за допомогою дзеркал. Що ж бо ви за створіння такі? Якщо ви демони, то поспішу вас запевнити, що я — священник, а отже, візьму собі за обов'язок прогнати вас за будь-яку ціну. Однак... — кутик його рота смикнувся в непомітній усмішці. — Також зізнаюся, що я не знаю достеменно, як проводити обряд екзорцизму, оскільки у Саффолку не так часто доводиться мати справу з демонами.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ